

IN MEMORIAM

MIRJANA UJEVIĆ

U petak, 19. veljače ove godine, vijest o iznenadnoj smrti kolegice Mirjane Ujević, zaprepastila je njezine brojne prijatelje, i poslovne suradnike diljem cijele zemlje. Pripadala je prvoj poslijeratnoj generaciji agronoma, koju je hod vremena odveo na razne strane, u najudaljenije kutke naše zemlje, ali koju su poslijeratni entuzijazam i bezrezervno drugarstvo povezali u čvrst lanac koji traje, iz kojega je Mirjaninim odlaskom istrgnuta jedna karika.

Od studentskih dana, od prvih upoznavanja i druženja, i kasnije, dozrijevajući kao ljudi, stručnjaci, roditelji, Mirjanu smo doživljavali kao osobu koja je uvijek znala što valja uraditi, kako se postaviti, kojim putem krenuti. Odmejnena i stabilna, bila je oslonac i prijateljima i suradnicima, pouzdan stub svoje obitelji. Zato je teško prihvatiti surovu spoznaju da tog oslonca, tog prijatelja i druga tako iznenada više nema.

Njezina je generacija prošla buran i težak, ali uzbuđljiv put od dana kada se je kao prva poslijeratna stručna snaga uključila u izgradnju moderne poljoprivrede. Mirjana je diplomirala 1950. godine u Zagrebu i odmah se opredijelila za sjemenarstvo, zavoljela ga, i stekla bezbroj ne samo suradnika već i prijatelja u nizu mladih kolega, koji su od nje učili, u njezino znanje vjerovali, njezin savjet postivali. A ona je savjete davala širokogrudno, svoje prebogato iskustvo prenosila je na nove, mlade generacije bez pompe, bez velike reklame — tiho, mirno i staloženo. I upravo u toj staloženosti bila je sadržana sva snaga njezine ličnosti kojom je zračila i privlačila. Kao da se je u njezino biće pretočila stamenost krševitog kamenjara njezinog zavičaja i učinilo je onim što je bila — pouzdan drug, dragi prijatelj, nenametljiv suradnik, a nadasve divna supruga i majka. Takvu Mirjanu smo znali, voljeli i takve ćemo se je sjećati.

Nena Klunić